

Képességfejlesztő és szórakoztató magazin óvodásoknak

ovi **TAPPAANGS**

SPECIÁLIS DIGITÁLIS KIADÁS

MESÉK

**A KISEGÉR • HARC A RAPTOROKKAL
A FOGFÁJÓS ZÖLD MANÓ • A SUSZTER MANÓI**

A kiséger

Egér asszonyságnak és Egér uramnak volt egy egér kislányuk. Ez az egér kislány nőtt, növekedett, és mindenfelé tudták már, hogy ő a világ legszebb kiségere. Oly szép volt, hogy Egér asszonyságnak mi jutott eszébe, mi nem: gondolta, férjet kerít neki. Egér uram is segített, de csak úgy, hogy bólogatott, meg a farkincáját csóválta, mert afféle férjura módjára a fejtörést és a döntést átengedte Egér asszonyságnak. Gondolt is ő az égvilágon mindenkire, aki a drágalátos kis egér leánykájának méltó férje lehetne; de mindegyiknek megvolt a maga hibája. Az egyiknek túlon túl hosszú volt a farka, a másíknak bozontos-nagy volt a bajusza, a harmadíknak hiányzott a foga. Egyík sem volt arra érdemes, hogy ekkora magas kitüntetés érje. Hosszú tünődés után Egér asszonyság és Egér uram gondolatai a Nap körül állapodtak meg. Alíg várták, hogy jöjjön a hajnal; és mihelyt gurigás szekéren begördült, így szólították meg:

– Téged várunk, hatalmas Nap. Tud meg, hogy van egy tündöklő szépségű leánygyermekünk: a valaha született legeslegszebb kiséger. Csak te lehetnél méltó férje, mert te vagy a leghatalmasabb; igen szeretnénk, ha feleségül vennéd.

Hanem a Nap így válaszolt:

– Nem én vagyok a leghatalmasabb; hatalmasabb a Felleg, amely még engem is elhomályosít.

Ahogy ezt Egér asszonyság és Egér uram meghallották, nosza, útnak eredtek, hogy megkeressék a Felleget. Meg is találták. Hát épp sírdogált.

„Nem csoda, hiszen olyan egyedül van” – gondolták, és neki is elmondták ugyanazt, amit a Napnak.

– Nem én vagyok a leghatalmasabb – felelte a Felleg. – Hatalmasabb a Szél, amely engem is megkerget.

Egér asszonyság és Egér uram csak álmétkodott, és indultak ízebe, hogy megkeressék a Szelet. Ott találták az országúton, és ha nem is tudták utolérni, amint egy szempillantásra lecsillapodott, a fülébe kiabálták:

– Hatalmas Szél! Tudod-e...

De a Szél a szavukba vágott:

– Tudok mindent. Csakhogy nem én vagyok a leghatalmasabb. Mert a leghatalmasabb az ott: a Fal, amely engem is feltartóztat.

Egér asszonyság és Egér uram körülbámultak: hát ott volt a Fal, nem mesze. Odaszaladtak, szóltak hozzá, zöld mohás, roskatag, feketedett fal volt az már. Egér asszonyság és Egér uram szólították, szólongatták torkuk szakadtából többször is; de csak nem hallotta a Fal, olyan öreg volt már, olyan süket. Nemhiába mondják, hogy süket falnak hasztalan beszél az ember. Valahára nagy nehezen csak meghallotta, és így szólt:

– Nem én vagyok a leghatalmasabb; a leghatalmasabb az egér, amely még rajtam keresztül is lyukat rág.

Egér asszonyság és Egér uram egymásra néztek: felkunkorították farkincájukat, kissé hátrasunyították fülecskéiket, és ráncba szaladó, fontoskodó képpel – uzzgyi!... Úgy eltűntek az országút árján, hogy mielőtt látta volna valaki, már nem voltak sehol.

Egér asszonyság és Egér uram csakhamar hozzáadták a lányukat egy ifjú egérhez, és a lakodalm napján Egér asszonyság is, Egér uram is szentül meg voltak győződve, hogy az ő vejüknél nincs hatalmasabb a világon.

Meg is maradtak ebben a hitükben, s azontúl csupa boldogság volt az életük.

(indián mese – Határ Győző fordítása nyomán)

Harc a raptorokkal

Dini, az ősvilág legbátrabb kisdinója vidáman indult reggelizni. Hirtelen zajt hallott az egyik bokorból. Egy picit meg is ijedt, de ezt magának sem vallotta be. Megállt, és hallgatózni kezdett. Egyszer csak egy furcsa szerzet toppant elé.

– Ejnye, de megijesztettél! – méltatlankodott Dini.

– Ám az idegen válasza sem méltatta, csak futott tovább. Dini a nyomába eredt.

– Néma vagy talán, hogy még csak nem is köszönsz? – korholta.

– Erre most nincs idő – szólalt meg végre az idegen –, inkább fuss, ha kedves az életed! „Ennek a fele sem tréfa” – gondolta Dini, bár fogalma sem volt, hogy ki vagy mi elől kell menekülniük. Ám a dolog komolynak tűnt, így hát jobbnak látta szaporázni a lépteit.

Már jó ideje futottak, amikor megláttak egy sziklahasadékot.

– Erre! – mutatott az idegen a nyílás felé.

Bemenekültek a biztonságot nyújtó rejtekhelyre.

Dini lihegve szól társához:

– Most végre elárulod, hogy ki vagy, és honnan szalajtottak?

– Iguabecsületesnevem. Anagyhatalmúll. Iguanodon legkisebbfiavagyok, és agonosz Velociraptorok elől menekülök. A szüleim nem voltak otthon, amikor a vérszomjas ragadozók ránk törtek. Én pedig, hogy mentsem a testvérkéim életét, kiugrottam a fészekből. Így engem üldöznek reggel óta. Lehet, hogy még mindig követnek – hadarta a dinókölyök.

– És hogy néznek ki ezek a raptorok? – kíváncsiskodott Dini.

– Csak csendesen, nehogy meghallják! – csíftotta Igu. – Megszámlálhatatlanul sok foguk van, és szörnyű, éles késeket viselnek a lábaikon.

– Nahát! Mondd csak, Igu, mi lesz, ha ránk találhatnak? – kérdezte nyugtalanul Dini.

– Azt nem tudom, de ha nem fecsegnél annyit, meghallhatnánk lépteiket – teremtette Igu kis dinót.

Aztán lefeküdt, s a fülét a földhöz szorította.

– Jó ötlet, aludjunk! – lelkendezett Dini.

– Nem alszunk, te buta, azért szorítom a fülemet a földhöz, hogy meghalljam, ha közelednek. Csináld te is utánam!

Nem kellett sokáig hallgatózniuk, mert a Velociraptorok nem vesztették el Igu nyomát.

– Jönnek! – mondta kétségbeesetten Igu.

– Én is hallom – suttogta Dini.

– Mit csináljunk? – kérdezte rémülten Igu.

– Szedjük pálmaleveleket, takarjuk be magunkat, és tegyük úgy, mintha meghaltunk volna – mondta Dini.

Letörték hát néhány hatalmas levelet, magukra teregették, s mozdatlanul fekvé vártak. Hamarosan megérkeztek a hívatlan vendégek, és odasomfordáltak a két kis dinóhoz. Kerülgették, szagolgatták őket, de mivel

azok meg sem moccantak, csalódottan eloldalogtak. Hanem Dininek annyira csiklandozta az orrát az egyik levélke, hogy nem bírta tovább, s egy nagyot tüszentett. Meghallották ezt a raptorok, s egy szempillantás alatt visszafordultak. Most voltak igazán bajban kis barátaink! A raptorok egyenesen feléjük rontottak.

– Igu, kelj fel! – kiáltotta Dini.

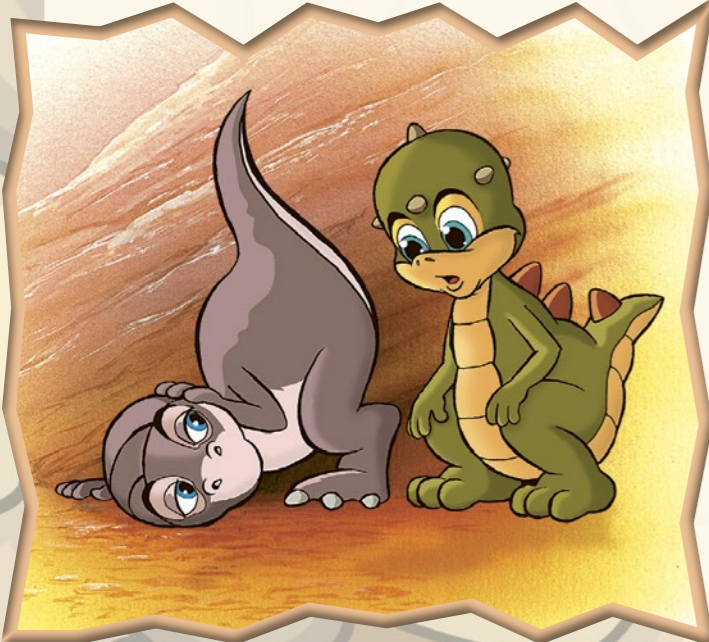
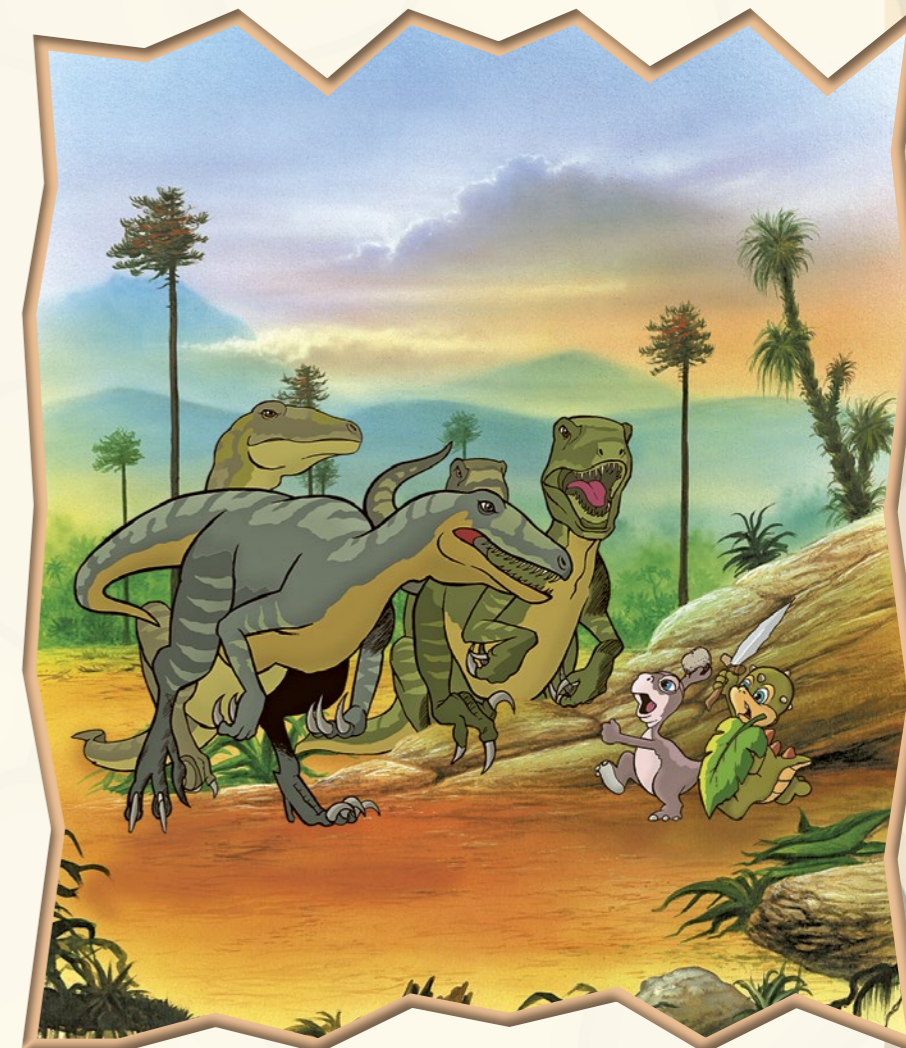
– Mi történt? – kérdezte a kis Iguanodon.

– Fogj egy követ, és célozz a szemük közé!

Igunak sem kellett kétszer mondani, serényen dobálta a köveket a raptorok felé. A pálmalevél szárát kardként, levelét pajzsként használva a két bátor dinógyerek az első támadást sikeresen visszaverte.

A raptorok visszavonultak tanácskozni. Dini és Igu örömmámorban úszott, de sikerüket nem sokáig élvezhették, mert az ellenség újabb rohamra indult. A két dinógyerek továbbra is hősiesen védekezett, de már alig maradt kő, amivel távol tarthatták a raptorokat. Azok meg egyre közelebb jöttek. S ekkor valami különös dolog történt.

A föld remegni kezdett, és a támadók úgy szétrebbentek, mint a kiscsibék. Egy hatalmas Brachiosaurus közeledett a folyó felől. Ettől a raptoroknak is inukba szállt a bátorságuk, és futottak, amerre láttak. Igu és Dini behúzódtak a sziklahasadékba, és szájtátva nézték megmentőjüket. Az óriás dinoszaurusz méltóságteljes léptekkel sétált át a tisztáson, majd eltűnt a lombok sűrűjében. Dini és Igu pedig attól a naptól fogva elválaszthatatlan barátok lettek.

A fogfájós zöld manó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy zöld manó. Az erdő legmagasabb tölgyfáján élt, egy elhagyott mókusodúban.

„Előnyös lakhely! – gondolta minden reggel. – Körös-körül erdő, és a város is közel. Ha szükségem lesz egyszer egy kissámlira vagy bármire, csak felülök egy autóbuszra, elmegyek a végállomásig, és ott megveszem magamnak!”

Örömeiben, hogy ilyen jó dolga van, minden reggel eltáncolta a tölgyfa csúcsában a manótáncot. Olyan vígan ropta odafenn, hogy csak úgy peregtek a falevelek, ropogtak a tölgyfaágak, és potyogtak a makkok. Tánc után a kedvenc csemegéit, zöld leveleket, zöld bogyókat, zöld terméseket gyűjtött, délután pedig a háza előtti kényelmes faágon üldögélt.

Egy dolog háborgatta csak a nyugalomát: odalent, a tölgy aljában mintha valaki folytonosan csoszogott, mormogott, mocorgott volna.

– Ki lehet az? Talán a szél? – nyugtalankodott a zöld manó, de nem mászott le, és nem nézett utána, hogy honnan jön a zaj. – Maradok, ahol vagyok, abból nem lehet baj! – mondogatta magának.

Így teltek a napok, hónapok.

Egy reggel aztán arra ébredt, hogy rettentően sajog a foga.

– Ó!

Másnap reggelre megduzzadt az ínye, és az álla is lüktetett.

– Ó! Ó!

Harmadnap reggelre akkorára dagadt az arca, mint egy görögdinnye.

– Ó! Ó! Ó! Ez nem jó! Most mégiscsak le kell másznom, és el kell mennem a fogorvoshoz!

Nagy ímmel-ámmal ereszkedett le a fa törzsén. Akkor látta, hogy egy magas sziklahalom emelkedik a fája alatt.

„Ki csoszoghat ezeken a sziklákon? – gondolta csodálkozva. – Ma este meglesem!”

Sietősen leevickélt a földre. Kigyalogolt az országútra, s ahogyan azt már annyiszor elképzelte, most valóban felült egy autóbuszra, és elzötyögött a végállomásig.

Gyalogosan vágott neki a városnak. Jól megbámulta az épületeket, megszaglásztta a benzinkutat, odasandított a gyorsan tovarobogó autókra, aztán besétált a fogorvosi rendelőbe, és leült egy fehér padra.

Mindenféle emberek ültek már ott. A zöld manó rögtön felfedezett két másik manót is: egy pöttyöset meg egy csíkosat. A pöttyös olvasott, a csíkos zenét hallgatott a fülhallgatóján.

Egy darabig csönd volt. Senki sem beszélgetett. Aztán: csissz-csossz, csissz-csoszsz, becsoszogott egy rövidlátó, ráncos bőrű sárkány néni.

– Fabad egy kif helyet?... – kérdezte a pöttyös manótól, de az annyira belemerült a könyvébe, hogy meg sem látta sárkány nénit.

– Egy kif helyet, fiafkám... – fordult akkor a csíkos manóhoz, de az meg annyira figyelt a zenére, hogy meg sem hallotta.

– Tessék ide ülni, itt van hely! – integetett a zöld manó.

– Köfönöm, fiafkám – huppant le sárkány néni a zöld manó mellé. – Öreg vagyok, a műfogforomért jöttem...

– Én meg betömetem a fogamat.

– Aft okofan tefed, fiafkám!

Egymásra néztek, és elmosolyodtak. Később, amikor sárkány néni már megkapta a műfogsorát, és a fogorvos a legkisebb műszerével kitisztította és betömte a zöld manó fogát is, kettesben indultak hazafelé.

– Én autóbusszal megyek! – mondta a végállomáson a zöld manó.

– Én is – válaszolta sárkány néni.

– Akkor együtt utazunk.

– Én itt leszálok! – mondta a zöld manó.

– Én is – válaszolta sárkány néni.

– Átvágtak a réten az erdőszélig, s mindketten megálltak a legmagasabb tölgyfa alatt.

– Én odafent lakom, a fán! – mutatta a zöld manó.

– Én meg idelent, a barlangban – válaszolta sárkány néni.

Akkor látta a zöld manó, hogy a tölgyfa alatti sziklahalom belsejében barátságos barlang bújik meg.

– Csak nem sárkány néni csoszog, morog, mocorog idelent örökké?!

– Csak nem te ugrálsz odafönt minden reggel, édes fiam, és vered le nekem a faleveleket, száraz ágakat, kopogó makkokat?!

Egymásra néztek, és olyat nevettek, hogy csak úgy zengett belé az erdő.

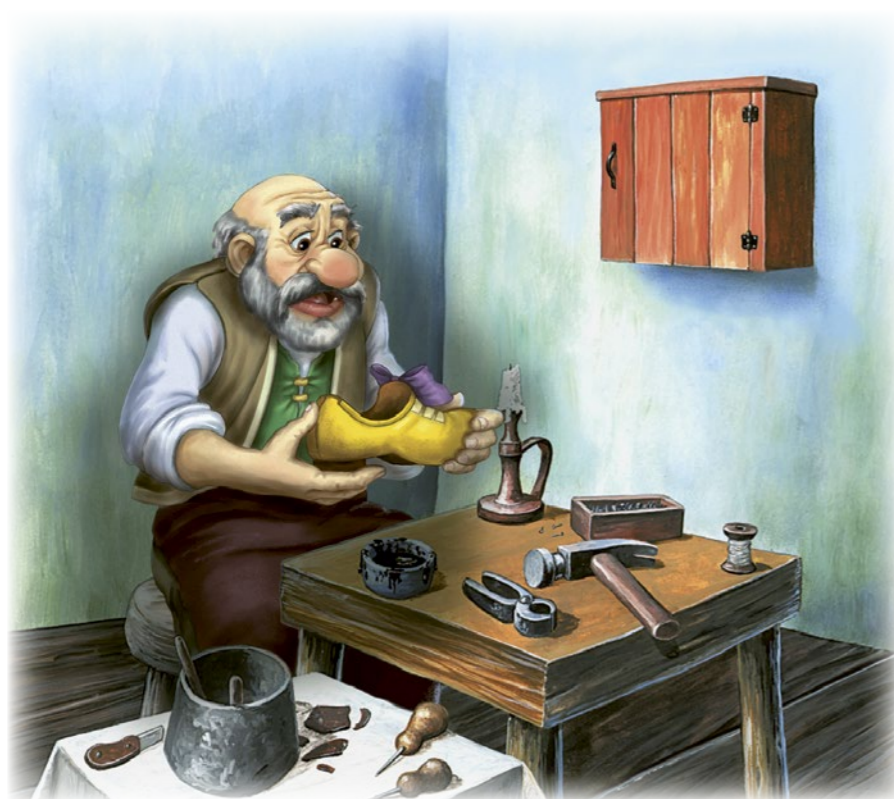
Másnap reggel a zöld manó elégedetten nézett körül:

– Előnyös lakhely! Körös-körül erdő, és a város is közel – aztán villámgyorsan lekúszott a fa törzsén, és a manótáncot már odalent járta el, sárkány néni barlangja előtt, aki most nem morgolódott, sőt inkább nevetett és tapsolt örömeiben, miután a barlangja ablakából végignézte a zöld manó ugribugri örömtáncát.

(Mese a zöld manóról című mese nyomán)

A suszter manói

Volt egyszer egy suszter. Mestere volt a szakmájának, szorgalmasan végigdolgozta már a fél életét, de egyszer úgy kifogyott a munkálni való bőrből, hogy csak egy pár cipőre futotta belőle. Este nekiült, kiszabta a cipőt, hogy másnap elkészíthesse az utolsó párat. Szabta, szabta, s közben azon gyötrődött, hogy mi lesz holnapután, meg azután. Mindig tisztességgel tette a dolgát, hát csak meglesznek valahogy az asszonnyal ezután is – gondolta. Lefeküdt, és békésen aludta az igazak álmát.

Korán ébredt, s rögtön neki akart látni a munkának; hát majd földbe gyökerezett a lába, amikor az asztalra pil-

lantott: ott állt a közepén egy pár cipő. Nem tudta mire vélni a dolgot, nézegette jobbról, balról, forgatta a kezében, minden öltést aprólékosan megvizsgált: takaros kis mestermunka volt, bárki is csinálta.

Hamarosan kopogott az első vevő az ajtón, annak is fölcsillant a szeme a remek darab láttán. Fölpróbálta, és mintha csak ráöntötték volna, úgy állt a lábán. Meg is jegyezte, hogy igen meg van elégedve, s mivel kevesellte, amennyit a suszter kért érte, egy kicsit megtoldotta: pont két párra való bőr árával. A suszter megvásárolta a bőrt, s este kiszabta a két pár cipőt. „Majd holnap megvarrom, időm van bőven, más dolgom sincs” – döntötte el, s lefeküdt.

De másnap, mikor fölkel, mit kellett látnia? Az asztalon ott állt készen a két pár cipő, s neki még egy szöveget sem kellett beléjük vernie. Még aznap jó áron elkelt mind a kettő. Most már négy párra való volt a bevétel. Harmadnap reggel már négy pár cipő várta készen, és így ment tovább egyik napról a másikra. Ahogy a lábbelik száma nőtt, úgy gyarapodott kis vagyongája is, és hamarosan újra jómód köszöntött a házra.

Már a karácsonyra készülődtek, s este, mint mindig, kiszabta a másnapi munkához valót, amikor gondolt egyet, és lefekvés előtt így szólt a feleségéhez:

– Drága lelkem, mit szólnál hozzá, ha ma éjszaka ébren maradnánk, és kifizelnénk, hogy ki munkálkodik ilyen kitartó szorgalommal a műhelyünkben?

Az asszonynak nem kellett kétszer mondani, hisz őt is foglalkoztatta már egy ideje a dolog, s örült, hogy az ura fölhozta végre. Mécsesét gyújtottak, a szekrény tetejére tették, aztán elrejtőztek a műhely sarkában, s figyeltek erősen.

Épp éjfél tizenkettőt ütött a toronyóra, amikor hirtelen zajt hallottak, mintha a kilincset kaparászná valaki. Egyarasznyira kinyílt az ajtó, és két kedves manó toppant be nagy óvatossággal. Röögvest odaültek a munkaasztalhoz, s egyetlen szó nélkül nekiláttak a kiszabott bőrök megmunkálásának. Olyan ügyesen szaporázták az öltéseket, hogy parányi ujjuk mozgását

alig lehetett szemmel követni. A suszter nem tudott hova lenni az ámulattól, a manók pedig abba nem hagyták volna a munkát a világ minden kincséért, amíg fényesre pucolva az asztalra nem rakták az összes cipőt. Akkor halkán füttyentettek egyet, nyakukba kapták a lábukat, s úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

Reggel a suszterné asszony a következő ötlettel állt az ura elé:

– Valahogy viszonznunk kellene ezeknek a manócskáknak, hogy ilyen jót tettek velünk. Ruhátlanul futkároznak a drága apróságok, a végén még jól megfáznak! Tudod, mit? Szabok rájuk ingecskét, lajbit, mellényt, nadrágot, kötök a lábukra meleg harisnyát, te meg fabrikálj nekik egy-egy pár takaros cipőt.

Nosza, hozzá is láttak. Az asszony szaporán járatta a kötőtűt, csattogtatta az ollót, szabta, varrta a ruhácskákat, az ember meg a sámlin kuporogva szabdalta, igazgatta a bőrt a kaptafa körül, szögelte a talpat, kalapácsütések vidám zajával lett tele a ház.

Eljött az este, s most nem a kiszabott bőr, hanem az ajándékok kerültek az asztalra szép rendben. Megint elrejtőztek a sarokban, s alig várták az éjfélt.

A manók pontosak voltak, s tüstént hozzá akartak fogni a munkához. De a szájuk is tátva maradt a csodálkozástól, és majd kiesett a szerszám a kezükből, amikor az asztalra tekintettek, és meglátták a takaros rendbe rakott ajándékokat. Volt nagy öröm, tapsikolás, füttyentetés, rikkantgatás. Végigsimogatták, majd felpróbálták a ruhákat, pörögtek, forogtak, s víg nótázásba fogtak:

– Csinos pajtás, add a kezed, suszterkodás, isten veled! – énekeltek. Csak úgy kopogott a cipőjük sarka, ahogy ropták a táncot az asztal körül. Majd kiperdültek a műhelyből, és nem jöttek vissza soha többé.

Ám a suszternek továbbra is volt munkája bőven, sikeres és tehetős mesteremberként élte tovább az életét.

A Grimm testvérek nyomán